

И колко търпелив, благ и услужлив е бил той!... Не, Дика няма да си прости за туй, дето така троснато и опако му е отвръщала винаги, когато той се е обръщал към нея... Това ѝ се пада сега. Той сигурно се е отчаял от нейната студенина и е склонил да замине в далечния непознат град. Какво ще стане там с него? Тя знае какво ще стане. Най-важното — той няма да се върне вече. И защо ще се връща в тези диви планини, сред тези прости горяни и овчари? Там той ще се обърка с богати и учени хора, ще се запознае с градски момичета, на които ръцете са бели и меки като памук. Та за нея ли, малката овчарка с изпръхналото лице, ще си спомни той?

Сега на него сигурно много му е драго, че тръгва за далечния град с непознатите чужди хора и сигурно не му и хрумва, че тя, Дика, се пука от мъка и го оплаква като да е умрял. Да, за нея той е умрял вече, защото той няма да се върне и защото ще я забрави още по пътя...

А Орфей все се разтакаше около колата на владетеля, все се сбогуваше със струпания народ, и все се оглеждаше на всички страни дано да види оная, която беше най-близо до сърцето му, и на която искаше да каже само, че ще се върне, че много скоро ще се върне, че само за нея ще се върне. Всяка малка, забрадена моминска главичка го стрескаше. „Ето я!“ викаше той в ума си със сърце премаляло от милост и болка, и клямаше като разбереше, че не е тя. До последния миг той гледа жадно и трескаво, но най-сетне голямата мека кола се плъзна надолу по пътя. И докато да се скрие зад първия завой между високите скали и стръмните гористи склонове, той се извъръщаше, отмяташе малката завеска и провираше главата си